

S B O R E Ā E K

Jdeme k lidem, aby poznali Ježíše, stali se členy jeho církve, rostli v poznání
a vydanosti Bohu a mohli sloužit zase dalším lidem.

Časopis sboru BJB v Uherském Hradišti - internetová verze

VI/2009

Obsah

1	Úvodník	3
1.1	Mesiášský komplex	3
2	Představují se	5
2.1	Svědectví Dáši Pavelkové	5
3	Kamínky	13
3.1	Čtení bible	13
3.2	Evangelizace na náměstí	14
3.3	Díkůvzdání	15
4	K zamyšlení	17
4.1	Mohu se modlit upřímně modlitbu Páně?	17
4.2	Kdo nese vaši láhev?	18
4.3	Sirotek	19
4.4	Několik pokynů k návštěvám	20
4.5	Státní dotace	20
5	Odjinud	23
5.1	Zprávy od Pavla Holmana	23
5.2	Dušičky, Halloween a jedno výročí	25
6	Informace	28
6.1	Jak psát do Sborečku	28
6.2	Technické poznámky	29

Kapitola 1

Úvodník

1.1 Mesiášský komplex

Seděli jsme jednou s Martinem Ušelou u mě v kanceláři, měli otevřenou bible a debatovali nad textem, jehož přesné znění si už nevybavuji. Co si ale pamatuji je postřeh, který Martin v jedné chvíli řekl. Vzpomněl si, že někde slyšel nebo četl tuto větu: „Pán Ježíš netrpěl mesiášským komplexem.“

Když jsem si pak pročítal biblické pasáže, které tuto myšlenku ilustrují, uvědomil jsem si, jak se tento mesiášský komplex dotýká i nás. Jedním z míst, na které chci upozornit je Mk 4,35-41. Ježíš je s učedníky na loďce a okolo zuří bouře. Všimněme si verše 38: „On však na zádi lodi na podušce spal. Učedníci ho probudí a řeknou mu: Mistře tobě je jedno, že zahyneme?“ Jak byste jednali vy na Ježíšově místě? Mám za to, že většina z nás by se zapojila do společného úsilí o záchranu loďce. Co jiného bychom asi tak mohli dělat a co jiného by se od nás asi čekalo?

Pokud by se přesto našel někdo, kdo by si troufl odpočívat na zádi na podušce s vědomím, že Bůh o tomto ví a i s touto situací má svůj záměr, pak by mě zajímalo, jak by zareagoval na výčitku ostatních: „Tobě je jedno, co se tu děje, víš, co se může stát?“ Zřejmě bychom se snažili svůj postoj vysvětlit, připojili bychom se k záchrannému úsilí ostatních a ještě by nás hryzalo svědomí, co jsme to za sobce.

Pán Ježíš věděl, proč si může dovolit spát. Věděl, že Bůh tuto nepřít-

jemnou situaci dopustil, ovšem nedopustí, aby učedníci zahynuli. Hlavně však Ježíš znal a přinesl Boží vyřešení této situace. Učedníci měli typický lidský postoj. Stresující situace u nich vyvolala strach a řešení viděli ve vyvinutí maximálního úsilí o odvrácení katastrofy.

Mesiášský komplex v nás nám velí ve složitých situacích zachránit sebe nebo druhé úsilím, které odstraňuje důsledky katastrofy. Často se snažíme za druhé řešit jejich slabosti, selhání nebo okolnosti, které na ně dolehli. Jsou to ovšem věci, které nemáme ve své moci a jsou nad naše možnosti. Je to marný zápas, který nás vyčerpává a přitom vody v lodi stále přibývá.

Řešením je být a žít v Kristu. Poznávat a vědět k čemu mě tu Bůh má a jakým konstruktivním způsobem můžu sloužit a pomáhat druhým.

Rád bych zmínil ještě jeden příklad z bible - Jan 11,2-7. Když Ježíšovi vzkázali, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na místě, kde byl, a teprve potom se vydal do Betanie, kde mezitím Lazar umřel. Ježíš miloval Marii, Martu i jejich bratra Lazara a přesto je nešetřil bolesti ze smrti.

Mesiášský komplex nás ponouká k jednání, které je vždy milé a příjemné k našim bližním, snaží se jim vždy vyjít vstříc a hlavně se vyhýbá jednání, které by jim mohlo způsobit bolest. Ježíš dokázal připustit a dokonce způsobit bolest a zármutek lidem, které miloval. Udělal to však záměrně, aby tito lidé nakonec mohli prožít zkušenost s Boží mocí a dobrotou, která upevní a posílí jejich víru.

Znovu platí, jak je důležité učit se od Ježíše a žít jeho život. Způsobit bolest druhým dokáže každý. Odvážit se být příčinou bolesti druhých lidí, která nakonec vede k jejich zralosti, dokáže jen ten, kdo žije Krista. Jsou situace v životě našem či druhých lidí, do kterých se můžeme vrhnout po lidsku, s mesiášským (záchranným) komplexem. Můžeme do nich ovšem také vstoupit jako Boží lidé a přinést Boží pohled a řešení dané situace, které pak bude vskutku mesiášským (záchranným) jednáním a v konečném důsledku i požehnáním.

Pavel Novosad

Kapitola 2

Představují se

2.1 Svědectví Dáši Pavelkové

Myslím, že jsem žila docela normální život. Měla jsem relativně všechno, ale přesto se nikdy necítila být se svým životem spokojená. Lidé kolem mě to nechápali a ani já sama. Neměla jsem problém najít si partnera, přátele, v zaměstnání jsem byla spokojená a celkem bez problémů jsem si dodělávala vysokou školu. Co mě občas trápilo, byly nepříliš dobré rodinné vztahy a skutečnost, že lidé mým životem jako by jen procházeli. Přišli a zase odešli. A tak jsem si kolem sebe postupně vytvořila hradby, za které nikdo nesměl - včetně mých nejbližších.

Vše nejspíš začalo poté, co jsem se rozešla s přítelem. Uvědomila jsem si, že takhle už to dál nejde, že další takový vztah nechci. Potřebovala jsem se zastavit a ujasnit si, co vlastně čekám jak od budoucího partnera, tak od života vůbec. Cítila jsem se jako vyprahlá poušť, naprosto prázdná. Rozhodla jsem se tedy, že budu nějakou dobu sama a svoji pozornost jsem zaměřila na školu, ve které mi právě začínalo zkouškové období.

Jakmile škola skončila, vydala jsem se do knihkupectví, a to načerpat sílu z knih „moudrých“ filozofů. Stále jsem se upínala k filozofii a snažila se díky ní najít smysl života, který jsem cítila, že mi stále uniká. Byla jsem hodně ovlivněna člověkem, který filozofii studoval a mně byl velmi blízkou osobou. Provázel mě životem už bezmála deset let, on jediný tu pro mě vždycky byl a já k němu utíkala ve chvílích, kdy mi nebylo dobře. I když

mi bylo vždy nakonec ještě hůř. Moc jsme o tom spolu nemluvili, občas jen něco málo naznačil, ale tušila jsem, že se dříve věnoval satanismu. Čemu později nevím, mě do toho naštěstí nikdy nezasvětil. Možná si i uvědomoval, že to, co dělá, není dobré. Pamatuji se, jak si jednou posteskl: „Mohl bych tě toho tolik naučit, kdybych tě neměl tolik rád.“ Že je trochu „jiný“ jsem zjistila, když mi začal zázračně léčit nemoci. Ať už to byla angína nebo bolest zad. Ovšem za jakou cenu jsem nevěděla.

A právě tehdy v tom knihkupectví se stala první zvláštní věc. Otočila jsem se od knih s filozofií a vydala se k místu, kde byly Bible. Možná jsem i nějakou otevřela, to už se nepamatuji. Pak mi ale zrak padl na knihu s názvem *Kauza Stvořitel* (Lee Strobel). Vzala jsem ji do rukou a přečetla si v rychlosti o čem je - novinář pátrá po tajemství vzniku života a zkoumá, zda darwinismus vytváří rozumný základ pro ateismus. Okamžitě jsem se pro ni rozhodla, a to s vědomím, že mi konečně někdo potvrdí, že Bůh jako stvořitel je hloupost. Hned ten večer jsem ji otevřela a četla. Ve chvíli, kdy jsem však pochopila, že ten novinář, původně ateista, existenci Boha ve svém pátrání naopak potvrzuje, tekly mi slzy dojetí po tvářích. Byl to úžasný pocit, já plakala radostí, že Bůh je! Najednou jsem toho byla plná a měla potřebu to říct každému, koho znám.

S moc velkým úspěchem se to ale nesetkalo a já se nakonec znovu rozhodla vrátit k filozofii. Šla jsem opět do knihkupectví a koupila si knihu francouzského filozofa Luca Ferryho *Rozumět životu* (s podtitulem *Uvedení do filozofie nejen pro mladou generaci*). Kousek od ní ještě ležela malá knížečka Davida Nováka *Rozovory s Nietzsche*, a tak jsem ji také přihodila do košíku. Knihu *Rozumět životu* jsem přečetla a docela se mi i líbila. Ovšem závěr mě moc neuspokojil. Psalo se v ní o prvních stoických školách, o prvních křesťanech i současné postmoderní době. Byl to v podstatě průřez dějinami lidského myšlení. Nenašla jsem v tom ale žádnou životní perspektivu. A navíc jsem pochopila jednu zásadní věc. Filozofické myšlení se v čase mění! Tohle zjištění mě trochu znepokojilo. Byla tu ale ještě ta malá knížečka – *Rozhovory s Nietzsche*. Neumíte si představit moji rozladěnost, když jsem zjistila, že ji napsal evangelikální kazatel, který se na Nietzscheho známý výrok „Bůh je mrtev“ dívá tak trochu

jinak! Myslím, že jsem si tehdy pomyslela něco ve smyslu: „To už je snad sabotáž!“ A tak jsem i podruhé odmítla volání Ježíše Krista: „Já jsem ta cesta, pravda a život. . . .“ (Jan 14,6) Nechtěla jsem to slyšet. Křesťany jsem považovala za slabochy, kteří utíkají před realitou k imaginárnímu bohu, a k těm jsem se rozhodně nehodlala přidat.

Přesto jsem se rozhodla, že si k narozeninám pořídím Bibli. Často jsem četla kritiku na některé verše a rozhodla se na to podívat zblízka. Navíc jsem si říkala, že její znalost patří k určité míře vzdělání. Když jsem ji zkoušela číst, vůbec jsem některé verše nechápala. Napadala mě spousta otázek a nebyl nikdo, kdo by mi na ně odpověděl. Bůh je však mocný, tuto překážku odstranil a poslal do mého života křesťana Radka.

Z počátku jsem neměla moc velkou chuť si s ním povídat, ale jedno mi pořád vrtalo hlavou a nezapadalo do mojí představy o křesťanech. Jak se to přihodí, že se mladý, inteligentní kluk stane věřícím? Zvědavost zvítězila. Sešli jsme se s tím, že mi to povypráví a také pomůže s pochopením veršů, kterým nerozumím. Měla jsem spoustu otázek, on na všechny rozumnou odpověď, a to podnítilo moji zvědavost ještě víc. Myslím, že tu noc mě poprvé napadlo: „Co když Bůh je tím, co celý život hledáš?“ Zanedlouho jsem s Radkem jela na setkání dvou sborů Apoštolské církve do Kyjova. Cítila jsem se mezi těmi lidmi moc příjemně a zjistila, že mám o věřících velmi zkreslenou představu. A pak se stalo něco, při čem mě zamrazilo. Jeden z kazatelů prohlásil, že má slovo od Boha pro jednu ještě asi nevěřící ženu. Řekl jen pár vět, ale dokonale v nich vyjádřil moji nejniternější bolest, jako by mi viděl do duše. A na závěr dodal: „Bůh ti chce pomoci. Vidí a slyší, že kvůli tomu pláčeš.“ Dlouho jsem přemítala, jak to mohl vědět, odkud se to mohl dozvědět, jak se dovtípit, co zrovna já cítím. Přemýšlela jsem nad tím, jestli by se to náhodou nehodilo téměř na každého člověka, jestli to slovo opravdu patřilo mně. Když jsem ale uvážila, kolik nás tam dohromady bylo a kolik na takovém setkání mohlo být dalších nevěřících žen. . . Nejspíš jsem byla jediná. Musela jsem sama sobě přiznat, že těch zvláštních „náhod“ začíná přibývat a že už to stojí za moji pozornost. Cesta k Ježíši však byla ještě poměrně dlouhá a byly chvíle, kdy pro mě nebyla vůbec snadná.

Začala jsem být křesťanské víře přístupnější a tak mi Radek přinesl DVD s Kurzy Alfa. Líbila se mi příjemná, nenucená a humorná forma. Ráda jsem si je pouštěla večer před spaním. I když jsem ještě nebyla věřící, Boží slovo mě uklidňovalo. Ke všemu jsem pak ale měla spoustu námitek a dotazů typu: „A co dinosauři?“, někdy naschvál hloupých a dětinských: „A má Bůh vousy?“ Nebylo to se mnou zrovna jednoduché. Neustále jsem chtěla nějaký důkaz, nejlépe hmatatelný. Důkaz, že Bůh skutečně je, že Ježíš je tou jedinou cestou k němu, že duchovní boj dobra a zla je realitou a ne pohádkou pro děti. Byla jsem jako ten nevěřící Tomáš, který nevěřil ostatním učedníkům, že Ježíš vstal z mrtvých. A to až do doby, než se mu Ježíš osobně zjevil a řekl: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!“ (Jan 20,27). Ježíš se mi sice takhle nezjevil, ale v mém životě působil čím dál víc.

Jednou mi Radek napsal, že mu v souvislosti se mnou vytanuly na mysli následující verše z Matoušova evangelia: „ O čtvrté noční hlídce přišel Ježíš k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, vyděsili se a řekli: “To je přízrak!,, A strachem vykřikli. Ježíš na ně hned promluvil: “Vzchopte se, já to jsem, nebojte se!,, Petr mu odpověděl: “Pane, jsi-li to ty, poruč mi, abych přišel k tobě po vodách!,, On řekl: “Pojď!,, Petr vystoupil z lodi, kráčel po vodách a přišel k Ježíšovi. Ale když viděl silný vítr, dostal strach. Začal tonout a vykřikl: “Pane, zachraň mě!,, Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: “Ty malověrný, proč jsi zapochyboval?,, A když vstoupili na loď, vítr přestal. Ti, kdo byli v lodi, se mu poklonili a řekli: “Opravdu jsi Boží Syn.” (Matouš 14,25-33). Myslím, že mi tím chtěl Ježíš říci, že v něj mám věřit a přestat pochybovat. Protože až přijde bouře a já budu mít strach, budu se topit, on mi podá záchranou ruku.

Vše najednou nabralo na obrátkách. Souhlasila jsem s Radkovým návrhem zajít na bohoslužbu do Sboru Bratrské jednoty baptistů v Brně. Noc na tu neděli se mi dobře nespalo. Zdál se mi sen, který mě měl zřejmě zastrašit. Odehrával se v domě mých rodičů. Zoufale jsem hledala Bibli a věděla, že tam se mnou někdo nebo něco je a bude se mi v tom sna-

žit zabránit. Bylo to schované v temnotě a zlověstně číhající. Jako by se to radovalo z mého strachu. Ráno jsem se ale snažila vzpomínky na sen zahnat a na bohoslužbu vyrazila. Když jsme uslyšeli, nad kterými verši se budou ten den zamýšlet, prohodil Radek s úsměvem: „Že by na tom něco bylo?“ Byly to tytéž verše o Ježíši krácejícím po rozbouřeném moři, které mi posílal. To ale zdaleka nebylo všechno.

Jednoho rána, když jsem se chystala jít do práce, najednou jsem si začala v duchu opakovat slovo, které jsem netušila, co znamená. Nedalo mi to, zapnula jsem počítač a zadala do vyhledávače Getsemani. S úžasem jsem četla o místu, kam se Ježíš chodil modlit se svými učedníky a kde se také modlil před tím, než jej přišli zatknout. Co to může znamenat, jsem přemýšlela snad celou cestu do práce. Byla to pro mě záhada, věděla jsem, že bych si sama takové slovo nevymyslela, ani se mi nezdálo, že bych ho už někdy před tím slyšela. Dodnes přemýšlím, co mi tím chtěl Ježíš říct, ale třeba na to někdy přijdu. Možná to mohlo mít nějakou spojitost s tím, co se odehrálo o dva dny později.

Rozhodla jsem jet na třídní konferenci Stvorenie a súčasná veda, ktorou pořádalo křesťanské občanské sdružení Solas v Žilině. Ráno před chystaným odjezdem jsem se vzbudila hodně brzy, už kolem páté hodiny ranní a nemohla znovu usnout. Pak se stalo něco, na co nikdy nezapomenou. Ležela jsem na zádech, přikrytá peřinou a ta se mi najednou na hrudi začala napínat a přitlačovat mě k posteli. Měla jsem otevřené oči a ve chvíli, kdy mi tlak začal připadat nepřirozený, obrovská síla mě přikovala k posteli a zalehla. Nic jsem neviděla, jen cítila strašnou sílu a také zuřivost. Jako by na mě skočila rozzuřená šelma. V šoku jsem začala v duchu přeříkávat „Otče náš“, modlitbu, kterou jsem znala z dětství od prarodičů. Tím jsem to rozzuřila ještě víc. Byla jsem vyděšená a vzrůstající strach chtěla překřičet hlasitou modlitbou. Nešlo to, každé slovo mě stálo ohromné úsilí. Asi v polovině modlitby to najednou bylo pryč. Sedla jsem si na postel a spustila pláč. Nevěděla jsem co se děje a co mám dělat. Nakonec jsem navzdory brzké hodině zavolala Radkovi. Ani už nevím, co všechno mi tehdy vyprávěl. Mluvil o Ježíši, o tom jak vyháněl zlé demony a přemohl zlo. Jeho mám poprosit o ochranu a v Jeho jménu také přikázat

zlým démonům odejít.

Od té doby jsem v noci spala stěží čtyři hodiny. Cítila jsem, že je to stále se mnou a čeká, až jednou večer usnu bez modlitby. A tak jsem se někdy skoro do rána modlila. Začala jsem být vyčerpaná a věděla, že takhle už to dál nezvládnou. Přijel za mnou tedy Radek a dlouho se za mě nahlas modlil. Povzbudilo mě to, a když jsem přišla domů, věděla jsem, co musím udělat. Vzala jsem obrovský pytel, procházela celý pokoj a házela do něj vše, co by mě mohlo od Boha oddělovat. Skončily tam především všechny knihy oněch „moudrých“ filozofů. A v tu chvíli mě jedno dílo zaujalo. Od Ladislava Klímy Jsem absolutní vůle, kde lze najít výroky typu: „Svět je absolutní hříčkou Mé absolutní vůle... Svět je to, co v každý okamžik já z něho míti chci.“ Najednou mě napadlo: „A jak jste dopadli vy slavní filozofové? Kdo z vás prožil šťastný život?“ Později jsem si to vyhledala. Klíma živořil na okraji společnosti, bojoval s alkoholismem, nikotinismem, oslaben podlehl v padesáti letech tuberkulóze. A co již dříve zmiňovaný filozof Nietzsche? Trpěl silnými záchvaty migrény, žaludečními potížemi, téměř oslepl a musel předčasně odejít do penze. Než zemřel, duševně se zhroutil. Existují sice názory, že svoji duševní nemoc jen předstíral, ale i kdyby, prožil zbytek života ve lži a zbaven svéprávnosti. Řekla jsem si: „Pánové, tohle byla ta Vaše vůle?“. Vzala jsem Klímovu „absolutní vůli“, roztrhala ji a šla si lehnout. Usínala jsem s modlitbou na rtech a Biblií v ruce jako mečem. Tu noc jsem se poprvé po dlouhé době vyspala. Neboť jak je psáno: „Oblečte si celou Boží zbroj, abyste se mohli postavit ďáblovým úkladům. Náš zápas totiž není proti krvi a tělu, ale proti vládám, mocnostem a světovládcům přítomné temnoty, proti duchovním silám zla v nebeských sférách.“ (Efeským 6,11-12). „Nadto vždy třímejte štít víry, jímž budete moci uhasit všechny ohnivé šípy toho zlého. Vezměte si také prilbu spasení a meč Ducha, jímž je Boží slovo.“ (Efeským 6,16-17).

Četla jsem si pak každou volnou chvíli v Biblii a snažila se zjistit toho co nejvíce o Ježíši a získat k němu bližší vztah. Chtěla jsem si také pustit film Ježíš. Někomu se to ale asi nelíbilo, protože všechna videa mi šla spustit, kromě toho jednoho jediného. Po hodinovém boji už jsem to chtěla vzdát,

když se mi film konečně podařilo spustit. Byly chvíle, kdy jsem si říkala, jestli už neblázním, že to všechno, co se děje, snad nemůže být skutečnost. A když pak konečně přišla fáze, kdy už to můj rozum přijal jako realitu, nechtělo se zase otevřít srdce a přijmout Ježíše. Až když jsem jednou seděla v práci u počítače. Najednou se mi všechno rozmazalo a já viděla, jak mi podává ruku. Tu noc jsem se rozhodla ji přijmout.

Před tím jsem ale chtěla udělat jednu věc, která bude možná znít morbidně. Chtěla jsem alespoň v představách prožít spolu s ním bolest, kterou vytrpěl za mě a moje hříchy na kříži. Nechci to zde popisovat, kdo chce, může si to sám přečíst např. v knize Lee Strobela *Kauza Kristus* (kapitola 11, *Lékařské důkazy*). Muselo to být nepopsatelné, protože pro muka při ukřižování museli dokonce vymyslet nový výraz *excrutiatio*, což je překládáno jako „z kříže“. Když jsem si to přečetla, udělalo se mi hrozně zle a začala plakat. Poté, co jsem se trochu zklidnila, přijala jsem do svého života Ježíše Krista. Nic zvláštního se v tu chvíli nestalo, byla jsem jen vyčerpaná a šla spát. Před usnutím jsem ale cítila, jak mi těžkne srdce, jako by se něčím plnilo. Láskou.

Asi je příliš brzy, abych mohla říci, jak moc se můj život změnil. Mění se pomaloučku každým dnem. Mění se především moje myšlení a pohled na to, co je a co není v životě důležité. A také myslím, že jsem mnohem klidnější a vyrovnanější. Vím však, že můj boj ještě není u konce. Jsou noci, kdy se mi dlouho nedaří usnout. Občas se také objeví pochybnosti, jestli nelehkou cestu následování Ježíše Krista zvládnou. Co mě ale nutí nevzdat se je vědomí, že v historii lidstva bylo mnoho filozofických koncepcí, ale každá byla nakonec překonána a nahrazena jinou. Je to však přes 2 tisíce let, co kráčel po zemi Ježíš Kristus a hlásal Boží slovo. A to slovo je stále stejné, stejně živé tehdy jako dnes. Je tou pevnou skálou, na které se dá stavět.

Jedna moje kamarádka mě inspirovala k tomu, abych na závěr napsala něco, co může být důležité hlavně pro nevěřící. Stejně jako já měla zkreslenou představu o křesťanech. I já když si představila křesťanství, vybavila se mi historie Římskokatolické církve a všechno s ní spojené. Touha po moci a bohatství, vybírání odpustků, upalování čarodějnic, pronásledo-

vání a vyvražďování všech, kteří se jim postavili do cesty a spousta dalších věcí. Vadilo mi také pokrytectví spojené s tím, že se v kostele vyzpovídám, dám si párkrát „Otče náš“ nebo „Zdravas Maria“ a můžu jít hřešit dál. Víím, že tací nejsou všichni, ale takovou víru bych nikdy nepřijala. Podvědomě jsem cítila, že je něco špatně a držela si odstup. Nevěděla jsem nic o jiných křesťanských církvích, měla jsem k nim nedůvěru a snad je i házela do jednoho pytle s náboženskými sektami.

Čte-li nebo slyší-li toto svědectví někdo, kdo v tom má také zmatek, mám pro něj výzvu: „Prozkoumej to!“ Žijeme v době internetu a poměrně snadného přístupu k informacím. Poopravit svoji mylnou představu o křesťanství pro mě bylo totiž skoro stejně důležité, jako přijmout fakt, že víra není v rozporu s rozumem. Nejtěžší je ale asi pro spoustu lidí něco, co bylo i pro mě. Bydlím již několik let pryč od rodičů a byla jsem zvyklá spoléhat se sama na sebe. Byla jsem hrdá na to, že jsem soběstačná. Nejtěžší pro mě tedy bylo sklonit hlavu a s pokorou říci: „Pane Ježíši, odevzdávám svůj život do tvých rukou.“ Prvně jsem musela vědět, do jakých rukou ho odevzdávám. Dlouho mi trvalo uvědomit si, že velikost a hloubka Boží lásky je taková, jakou si my lidé nejspíš ani neumíme představit. Já Ho tolikrát odmítla a On to se mnou přesto nevzdával a dával mi další a další příležitosti, jak Jej poznat. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho uvěří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

Dáša Pavelková

Kapitola 3

Kamínky

3.1 Čtení bible

Začátkem září měl v našem sboru kázání bratr Šolc, jistě si pamatujete (ti, co jste se zúčastnili) jeho kázání naplněné slovem o Pánu Ježíši. Bylo to úžasné kázání. A jednou z věcí, kterou bratr Šolc v kázání uvedl, bylo, že naši bratři v Koreji přečtou za první měsíc v roce celou bibli. Jak úžasné a pro mne nemožné.

Ale nevzdala jsem to a začala jsem hned to pondělí po kázání číst bibli. Použila jsem Český studijní překlad. Číst jsem začala První Mojžíšovu. Vždy, když jsem vzala do ruky tento překlad bible, jsem se snažila přečíst alespoň pět kapitol. Někdy to bylo více a někdy jsem nečetla i několik dní.

Po měsíčním čtení mám za sebou již první čtyři knihy Mojžíšovy. Což čítá asi 200 stran čtení a 153 kapitol. Ještě mám před sebou necelých 1300 stran a kapitol spoustu. Ale můžu říct, že už se těším, až zase budu číst První Mojžíšovu znovu.

Nečekala jsem, že mě může Starý zákon tak zaujmout, ba dokonce mohu tvrdit, že jsem měla trochu strach. Nám novozákonním lidem přijde někdy starozákonní Bůh tvrdý. Ale On se nemění, je pořád stejný. Jen my lidé se měníme.

Jsem vděčná Bohu, že smím číst bibli. Dozvídám se tam o Něm hodně. A čím víc Ho poznávám, tím víc o Něm chci vědět a znát Ho blíže.

(pozn. Kázání bratra Šolce jsme nahráli, takže pokud jste ho neslyšeli, můžeme vám ho dát. Monika)

Veronika Sadilová

3.2 Evangelizace na náměstí

Bylo sobotní srpnové dopoledne a my jsme stáli u kašny na Masarykově náměstí. My tím myslím sebe, Áju, Radku, Julii, Izáka a naše anglické přátele Armonda, Steva a Donu. Pod stromem jsme měli rozložený skatchboard (flanelovou tabuli s evangelizačními obrázky), Steve hrál na kytaru a my ostatní jsme se buď modlili nebo se snažili navázat kontakt s lidmi, co se zastavili před naší tabulí či kolem ní procházeli.

Koutkem oka jsem zahlédl Donu, jak jde k prodejně Vodafonu, kde na zemi seděl muž. Pomyslel jsem si, měl bych jít za ní, jak jinak by se s tím chlapíkem mohla dát do řeči. A tak jsem se seznámil s panem Karlem. Včera mu ukradli mobil a tak se dnes vypravil koupit si jiný. Před prodejnou ho zaujal Steve a jeho hra na kytaru. Už nevím přesně jak Dona začala rozhovor, ale za chvíli jsme se bavili o hlubokých životních zkušenostech a dozvěděli se o trpkých zkušenostech, které život panu Karlovi připravil. Napadlo mě, že bychom se mohli za pana Karla pomodlit. On s tím souhlasil, a tak se Dona modlila a já to překládal. Po modlitbě jsem panu Karlovi nabídl Nový Zákon. Byl dojatý. Říkal, že nerozumí, proč se o něj zajímáme a dáváme mu zdarma knížku, ale velmi si toho váží. Slíbil, že Nový Zákon číst bude a přijde se podívat k nám do sboru. Jenom nás upozornil, že to nebude hned, protože jezdí s kamiónem po celé Evropě. Strávili jsme s ním skoro hodinu v upřímném rozhovoru a já byl šťastný za tyto chvíle, které nám Bůh připravil.

Jak šel čas, tak jsem si na pana Karla občas v modlitbě vzpomenu. Jaké však bylo moje překvapení, když v sobotu 3. října večer mi zazvonil mobil a ozval se pan Karel. Omlouval se, že se neukázal a ptal se, jestli by se mohl v neděli přijít podívat k nám na bohoslužby. Samozřejmě jsem ho povzbudil, ať přijde, že ho moc rád uvidím. Pan Karel mě překvapil

po druhé, když se ptal, jestli může s sebou přivést svého kamaráda. To se ví, že může. V neděli skutečně pan Karel a jeho kamarád Pavel do sboru přišli. Vydrželi na celé shromáždění i Večeři Páně a jak mi po shromáždění pan Karel řekl, má v hlavě spoustu otázek. Domluvili jsme se, že až bude mít čas, tak mi zavolá a sejdem se. Takže další radostný důvod k vytrvalým modlitbám.

Píšu to proto, aby jste i vy byli povzbuzeni z misijní služby, kterou začínáme dělat na náměstí. Pan Karel je jedním z těch, které jsme mohli osobně oslovit. Mnozí další byli osloveni tím, co viděli a slyšeli u naší evangelizační tabule. Nevíme, jak moc je to oslovilo. Bůh nám však skrze pana Karla ukázal, že naše práce v Pánu - v této službě - není marná.

Pavel Novosad

3.3 Děkuvzdání

Nedávno jsem v jednom časopise četla asi takovýto vtíp: Po parkovišti jezdí auto a řidič nemůže najít místo k zaparkování. Když už krouží kolem dokola dost dlouho, začne se modlit: „Pane Bože, najdi mi místo k zaparkování a já budu každou neděli chodit do kostela!“ A v ten moment vidí, že před ním vyjíždí auto a místo se uvolňuje. „No, tak už se, Bože, nemusíš snažit!“

Docela jsem se nad tím ušklíbla, protože já se taky celkem pravidelně modlím za parkovací místo, pokud vyrážím do města, kde se předtím, než se nedávno zavedlo vyšší parkovné, dalo zaparkovat jen s obtížemi. Teda pro mě určitě. A mívám radost, když takové místo najdu rychle. Slova díky se mi po úspěšném zaparkování daří vypustit z pusy ještě než opustím auto (do svých proseb už ale po určitých zkušenostech žádné sliby nedávám :)).

Ale mé sebeuspokojení netrvalo dlouho. Pán Bůh mi ukázal, že jsem vlastně taky někdy jako ten řidič z úvodního vtípu. Před letošním společným děkuvzdáním v Kroměříži mě a Norbíka požádal Pavel, abychom si připravili nějakou zkušenost nebo svědectví, které bychom řekli právě

v Kroměříži. Nikdy nevím, co přesně budu říkat, mám v hlavě jen jakousi kostru a přesná podoba se rodí až za kazatelnou. Dopředu se ale modlím, aby mě v takových situacích vedl svatý Duch, aby si použil moji pusy. Podle reakcí několika posluchačů i tentokrát Pán Bůh tuto moji prosbu vyslyšel, svědectví se líbilo a mnozí se s ním ztotožnili. Já jsem se to snažila zlehčit, vždyť to nebylo nic „bombastického“, žádný zázrak... Cítila jsem se před Pánem trapně. Ještě že On se neušklíbá, ale odpouští! Sláva Jemu!

Monika Volfová

Kapitola 4

K zamyšlení

4.1 Mohu se modlit upřímně modlitbu Páně?

Nemohu se modlit „Otče,“
když můj život nesvědčí o tom,
že lidé jsou mými bratry.
Nemohu se modlit „náš,“
když žiji v iluzi, že v nebi je zvláštní kout
pro mne a pro mou církev.
Nemohu se modlit „jenž jsi na nebesích,“
když tak pečuji o vezdejší věci,
že nemám čas na nebeské.
Nemohu se modlit „posvěť se jméno Tvé,“
když já, který nosím Jeho jméno,
neusiluji o svatost.
Nemohu se modlit „přijď království Tvé,“
když toto království nevyhlížím.
Nemohu se modlit „buď vůle Tvá,“
když ji v neposlušnosti a zatvrzelosti
odmítám plnit, nebo ji vůbec nehledám.
Nemohu se modlit „jako v nebi tak i na zemi,“
když nejsem ochoten postavit svůj život
do Jeho služeb.

Nemohu se modlit „chléb náš vezdejší dej nám dnes,“
když nejsem ochoten každý den svěřit Jeho péči.
Nemohu se modlit „odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům,“
když mám v srdci hořkost, závist nebo
zlobu vůči komukoliv.
Nemohu se modlit „neuveď nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého,“
když se vědomě pokušení vystavuji a nejsem
ochoten modlitbou bojovat se zlem.
Nemohu říci „Amen,“
když se bojím, co si pomyslí nebo řeknou lidé
a nedodám, ať to stojí, co stojí.
MODLIT SE TUTO MODLITBU PRAVDIVĚ
NÁS BUDE STÁT VŠECHNO!

Janinka Zetková

4.2 Kdo nese vaši láhev?

V úvodu na každý den jsem četla, jak malý David byl s tatínkem na výletě v horách. Měli za sebou asi tři kilometry z čtyřkilometrového pochodu. David už byl velmi unaven a sotva pletl nohama. Přesto stále trval na tom, že ponese láhev s pitím, ačkoli mu jeho tatínek několikrát vysvětloval, že to není nutné. Nakonec přece jen začal Davídek se slzami v očích škemrat: „Tatínku, že mě poneseš, prosím.“

A tak tatínek vysadil Davídka na ramena. Když ho na konci pochodu postavil znovu na zem, Davídek pyšně vyhrkl: „Vidíš, tati, nesl jsem tu láhev s pitím celou cestu!“

Možná naše první reakce nad touto dětskou naivitou bude úsměv, ale v odpovědi tohoto chlapce se zrcadlí i náš postoj k Bohu. Náš nebeský Otec nás vyzývá, abychom složili veškerá svá břemena na Jeho bedra. Přesto si často umanutě myslíme, že všechno zvládneme sami.

Přestaňme si sami sobě něco nalhávat. Jsme slabí a Bůh je silný. Pouze když předáme svou „láhev“ Jemu, dostaneme Jeho pokoj a Jeho pozhánání. Bůh se stará o ty, kteří vědí, že se sami o sebe postarat nemohou. Utíkat se, uchylovat se k Bohu není slabost. Je to to nejrozumnější, co může člověk udělat.

Radka Pelíšková

4.3 Sirotek

Tak tam chuděrka zůstala opuštěná, nahá a smutná. Její chůva ji opustila a poté se nenašel nikdo, kdo by ji přijal za vlastní a postaral se o ni. Přitom to bylo takové pěkné děťátko. Už před jejím narozením se mnozí těšili, až ji ukáží druhým, přemýšleli, co dobrého by pro ni mohli udělat. Když byla na světě, tak jí někteří přinesli pěkné šaty, aby se líbila a v skrytu duše si přáli, aby se stala středem pozornosti. Jak rostla a střídala různé šaty a měnila své pózy, našla si i své obdivovatele. Někteří ji znali jen zběžně, jiní však ji toužili poznat důkladněji.

Rodiče byli rádi, že se jejich dceruška líbí a přináší lidem radost. Vždyť proto se rodiče rozhodli mít tuto dcerku, aby nebyla pro radost jen jim, ale i druhým lidem. Jak už to v dnešní době bývá, rodiče pro spoustu starostí a povinností začali na své dítě zapomínat. Ještě, že tu byla možnost svěřit dítě chůvě. Chůva byla laskavá, svědomitá a o děťátko se dobře starala. Teď však i chůva má své starosti a nebohé dítě zůstalo samo, bezprizorní. Uvnitř své duše teskní po dnech, kdy si vybírala šaty na vycházku, kdy se díky nim seznamovala s novými lidmi a prožívala zájem a lásku svých opatrovatelů.

Je vám líto tohoto stvoření? Chtěli byste ho poznat a nějak mu pomoci? Prozradím vám její jméno. Jmenuje se Nastěnka, ale její nejbližší jí říkájí Nástěnka. I vy se můžete stát jejími adoptivními rodiči, třeba jen na čas. Uvidíte, jak vás Nástěnka bude mít ráda a vy budete hrdými rodiči svého dítěte.

Pavel Novosad

4.4 Několik pokynů k návštěvám

Dej si od Pána ukázati, koho máš navštívit.

Připrav se na každou návštěvu na modlitbě a uvaž radu: Nemluv nikdy s člověkem o Bohu, dokud jsi o tom člověku nemluvil s Bohem.

Jdi na návštěvu jako svědek Kristův, v Jeho jménu a z Jeho rozkazu.

Neztrácej čas marným mluvením, ale pomysli, že by to mohla být tvoje poslední návštěva.

Pros Pána o moudrost, abys dovedl taktně vydati svědectví o Kristu.

Neobtěžuj si třeba okolními cestičkami dostat se k srdci. Dej se vésti s hora.

Měj otevřené oči a ochotné srdce ku pomoci a nezapomeň, že klíčem k srdci člověka je milosrdenství a láska.

Přijímej sám často ve svém soukromí návštěvy Boží.

Modli se za toho, koho jsi navštívil a pomáhej mu dál.

Th. Krawielitzki (od Janinky Zetkové)

4.5 Státní dotace

Souhrnný přehled financování církví a náboženských společností (CNS) ze státního rozpočtu na základě zákona č. 218/1949 Sb. v roce 2008

Platy duchovních včetně pojistného	1 245 000 000
Provozní náklady	83 000 000
Opravy církevního majetku	23 740 000
Program kulturních aktivit CNS z rozpočtu MK	4 168 000
Celkem	1 355 908 000

Kalkulováno 4 600 duchovních (0,88 procenta kazatelé BJB)

Jaký díl patřil BJB ?

Časový vývoj od roku 2000 do 2008 (v tisících).

Rok	Platy	Kazatelů	Provoz(VV)	Opravy ¹	Celkem
2000	0	0	0	0	0
2001	0	0	0	0	0
2002	0	0	0	0	0
2003	0	0	379	0	379
2004	0	0	379	0	379
2005	4 978	21,7	720	202	5 900
2006	6 286	26,4	704	202	7 192
2007	8 257	30,5	691	174	9 122
2008	10 492	40,56	691	174	11 357
Součet	30 013		3 564	752	34 329

Tabulka celkem výmluvně odráží vývoj postoje ke státním dotacím v naší církvi od úplného odmítání, přes přijímání peněz na provoz kanceláře VV, přes další fázi umožnit – některým sborům přijmout tyto peníze, až po současnou situaci, kdy počet úvazků kazatelů dotovaných státem přesahuje počet sborů a z Oběžníku VV č.4 se dá vytušit i další směřování: „Sešlo se nám více požadavků na státní příspěvek na mzdy v roce 2010, počínaje 1. lednem 2010. Je nám velice líto, že musíme všem sdělit, že jednak samotným ministerstvem kultury, ale následně i v rámci Ekumenické rady církví jsme byli informováni o “stop stavech,, a to i v důsledku současné finanční krize. Z toho důvodu není možno vyhovět vašim požadavkům. Přesto budeme ještě po mzdové inventuře za 3. čtvrtletí 2009, kterou odevzdáváme k 15. říjnu 2009, hledat možnost případně vyhovět alespoň někomu z Vás. Ihned bychom vám to oznámili, aby dotyční ještě stihli zákonnou dvouměsíční výpovědní lhůtu do konce kalendářního roku 2009 a mohli již od 1. ledna 2010 nastoupit. “

¹Dotace na opravy budov

Rok	Celková dotace	Počet ¹	Na jednoho věřícího
2002	0	3 641	0
2004	379 000	3 641	104,09
2005	5 900 000	3 641	1 620,43
2006	7 192 000	3 641	1 975,28
2007	9 122 000	3 641	2 505,36
2008	11 357 000	3 641	3 119,20
Celkem	34 329 000		9 428,45

Počet věřících na jednoho duchovního je další zajímavý údaj, který se dá dohledat na stránkách MK. Neboli za kolik dnů v průměru jeden kazatel BJB obejde při pastorační návštěvě všechny věřící hlásící se k naší církvi pokud každý den zvládne jednu návštěvu jedné osoby . $3\,641 / 40,56 = 89,77$ dnů. Necelé tři měsíce. Jaké je srovnání s jinými církvemi? Faráři Evangelické církve augsburského vyznání v České republice to bude trvat plných 1 036,41 dnů tzn. 2 roky 10 měsíců a pár dnů. Na druhé straně pomyslného žebříčku je pastor Apoštolské církve s 26,2 dny.

Snad ta čísla někoho zaujala, tak jako mě. Záměrně se nechci pouštět do hodnocení ekonomických ani teologických. Přináším jen strohá čísla. Pro někoho jsou tato čísla velká, pro jiného malá. Posouzení nechám na každém. Jsem zvědav, jaká bude reakce.

Marek Kočíčka

¹Počet členů BJB podle sčítání v roce 2001

Kapitola 5

Odjinud

5.1 Zprávy od Pavla Holmana

Někteří z vás si možná ještě vzpomenou na návštěvu Pavla Holmana v našem sboru v červnu minulého roku. Pavel, člen církve bratrské v Praze, se chystal na dlouhodobý misijní pobyt na Sicílii, kde chtěl sloužit především muslimům. Jeho odjezd na Sicílii se ovšem kvůli vleklým zdravotním potížím téměř o rok odložil. Nedávno však přišla od Pavla nečekaná zpráva.

Curri quantu vuoi ma 'ca t'aspetto

Milí přátelé,

zdravím vás v Kristu ze Sicílie a přeji Boží pokoj, který převyšuje každé naše přemýšlení. Doufám, že jste měli (nebo budete mít) příležitost si odpočinout a načerpat nových sil. Díky Bohu, že nám dává i milost se zastavit a pustit na čas povinnosti z rukou.

Úvodní přísloví by se dalo přeložit asi takto: „Běhej si, kde chceš, já tu na Tebe počkám.“ Jako by mi to říkala i Sicílie. Po běhání všude jinde, konečně tady! Už měsíc pracuji a sloužím v křesťanském centru poblíž Etny. Byl jsem vřele přijat a cítím se tu jako doma. Vedoucí centra, Enos Nolli, je prima chlap, který zakládal také pobočky i na jiných místech Itálie. Tvoří dobrý kolektiv a otcovsky se o nás stará. Také vidí i za svůj úkol pomoci lidem vstoupit do služby muslimům (narodil se a vyrůstal v Libyi). Práci mám různou, většinou fyzickou: na zahradě se starám o stromy (olivy a ovocné), jinak pomoc v kuchyni, v kanceláři apod.

Kupříkladu jsme naložili, dovezli a několikrát přeložili 2 tuny potravin jako pomoc /z EU/ pro místní chudé lidi. Postupně si pro to jezdí a tak nám to několikrát projde rukama.

Příroda a moře jsou tu opravdu nádherné, stejně tak je tu spousta památek z dob Řecka, Říma, Normanů i Arabů. Využijte příležitosti, že jsem zde, bydlet také můžete levně u nás! Zde jsou bližší informace v angl.(či ital.) <http://www.gim-italia.com/english/gim>

V srpnu tu byly týdenní tématické semináře pro křesťany, kteří tu i bydleli, a také ještě přijížděli místní věřící na přednášky, či jen tak popovídat. Návštěva znamená jídlo, či naopak, takže veselo je stále. Pro mě je to dobrá příležitost se učit jazyku a poznávat lidi a kulturu. Jazyku se věnuji i ve volném čase.

Místní lidé jsou od nás tak jiní! Hned první věc je kultura stolování. Tady se u stolu (resp. už u vaření) sejdou všichni a zkrátka se povídá, čas nehraje roli. Jeden z největších hříchů vůbec se zdají být převařené těstoviny! Ale abych jim nekřivdil, kuchyně je tu opravdu výborná a stejně tak místní víno. Srpen je tu jinak měsícem všech možných slavností. Italové mají hromadně prázdniny a tak si to chtějí jaksepatří užít. Každé město i malá vesnice připraví několik oslav, různá divadla, atrakce pro děti a samo sebou jídlo. Velkou vášní jsou ohňostroje, ty tu byly slyšet každou noc. Nesmím zapomenout na svátky svatých. Procesí, mše, proslovy a zase jídlo. Vesnice vedle nás se jmenuje S.Gerardo a náležitě také sv. Gerarda slavila. Václavák by byl proti tomu dni oázou klidu, prý sem jezdí imigranti z celého světa, jen aby se mohli poklonit a modlit ke svému svatému. Pohanství v celé své nádheře...

Děkuji za modlitby i finanční podporu, milé emaily a přejícná srdce. Věřím, že naše dílo nebude ztraceno, ale přinese ovoce v pravý čas. Budu vděčný za zprávy od vás. Ať vás ve všem provází Boží přítomnost a jeho milostivá ruka vede! Modlete se prosím za mé zdraví a další směřování po jazykovém kurzu (v říjnu mám na měsíc školu jazyka). Budu hledat správné místo k usazení.

Právě probíhá ramadán, modlete se se mnou:
<http://www.30-days.net/category/ramadan/>

V Kristu, Pavel

PS: „Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodi v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání.“ 2. Korintským 2,14

Pavel Novosad

5.2 Dušičky, Halloween a jedno výročí

Barevný podzim a padání listů je přírodní loučení s létem. Symbolizuje smrt přírody a oznamuje příchod zimy. Blíží se konec měsíce a před sebou máme tradiční Dušičky, nebo-li Den všech svatých. S nimi se do našich končin tlačí jiný svátek, svátek duchů – Halloween. Může se zdát, že jde o ryze americký svátek, ale svůj původ má v Evropě. Podívejme se, jaký je mezi oběma svátky rozdíl.

V dávných dobách pohanské Evropy pohanští kněží určili 31. října za den, kdy vzdávali čest mrtvým. Zapalovaly se ohně, které měly zapudit duchy zimy a na usmířenou, aby lidem neškodili, byly jim dávány drobné dárky. Keltští kněží věřili, že některé ženy se daly do služeb ďábla a v tuto noc létají po obloze na koštěti. Jiné se proměňovaly v černé kočky. Lidé totiž věřili, že se k nim tento večer vrací duše zemřelých. A tak ze strachu z duchů a čarodějnic začali lidé vyrábět a nosit masky, které měly duchy zastrašit a odehnat je od domů a vesnic.

Křesťané od 8. století oslavovali 1. listopadu jako Den všech těch, kteří za svoji víru položili život. Byl to memoriál, který měl připomínat věrnost křesťanů. Večer před nadcházejícím Svatým dnem byl dnem příprav a bylo mu dáno jméno Svatý večer. Den všech svatých byl symbolem vítězství nad smrtí. Byl to svátek naděje a dával lidem příležitost, jak se zbavit strachu ze smrti. Nevěřící se však křesťanům posmívali a začali na církevní budovy věšet lebky, kostlivce, symbolické oltáře a na zdi malovali bílé kříže.

Protože Amerika byla v počátcích osídlena povětšinou protestanty z Evropy, oslavy Dušiček se nijak neujaly. Na rozdíl od Evropy Ameri-

čané neslaví den zemřelých, ale padlých veteránů – Memorial day, který je státním svátkem. Slaví se poslední květnové pondělí. Čtvrtý čtvrtek v listopadu se oslavuje Den díkuvzdání, tedy den oslav podzimní sklizně. Jedním ze symbolů podzimní hojnosti se stala oranžová dýně. Dýně se stala také symbolem svátku Halloween a právě zde vzniká zdánlivá spojitost mezi oběma tradicemi. Pravdou je, že evropským symbolem Halloween bývala řepa, ale protože dýně jsou mnohem větší a pěknější než řepa, došlo ke změně.

K dýním se pojí příběh o skrblíkovi Jackovi, který se opil a chtěl ošálit ďábla. Ten ho přelstil a Jack byl odsouzen k tomu, že bude po zbytek života bloudit světem sám. Na cestu mu ďábel hodil žhavý uhlík, aby mu svítil na cestu. Jack dal uhlík do vydlabané dýně, aby mu vydržel co nejdéle. Tak vznikla tradice ozdobného vyřezávání dýní, které v listopadu svítí na zápražích a v oknech domů jako lucerny.

Pohanský svátek Halloween přivezli do Ameriky irští a skotští emigranti. Svátek duchů spíše připomínal taškařici a večer strašidel. Děti se oblékaly do nejrůznějších kostýmů a večer se chodily bát a na koledu. Chodily od domu k domu, kde dostávaly bonbóny, sladkosti, jablíčka a nejrůznější balené pamlsky. V minulých letech se však objevily tragické případy, kdy v bonbónech byly namíchané drogy, rozemleté sklo ve sladkostech, úlomky žiletek v jablkách a z oslav se staly hororové příběhy lidské zvrácenosti.

Vidíme, že jmenované podzimní svátky jsou dnes spíše dílem pohanských tradic. Z Halloween se postupně s pomocí OSN stává nejrozšířenější svátek naší planety. Dýně, čarodějnice na košťatech, černé kočky, lebky, hnáty, kostry jsou součástí podzimních dekorací nejen v obchodech, ale i ve školách. Tajemno a strašení děti přirozeně přitahuje a tak bychom měli být připraveni na toto setkání s novým druhem duchovna i u nás. Buďme připraveni dětem vysvětlit původ tohoto u nás nového svátku. Budiž nám k užitku následující varování:

„Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké!“
(Izajáš 5:20)

Křesťané mají mnohem více důvodů k oslavám, než jsou hrátky se symboly smrti. Do církve se čas od času vloudí zhoubné tradice, proto je dobré si při této příležitosti připomenout 31. října v r. 1517, kdy právě na Den svatých Martin Luther přibil na dveře hradního kostela ve Wittenburgu „95 tezí“. Ty se staly počátkem reformace v Evropě.

(Převzato z časopisu Zápas o duši, říjen 2006, č. 90, str. 45-46. Více informací: www.hcjb.cz)

kas

Kapitola 6

Informace

6.1 Jak psát do Sborečku

Chceme poděkovat všem, kteří přispěli do Sborečku. Uvítáme vaše další příspěvky, připomínky i povzbuzení.

Píšete-li příspěvek v ruce, vždy se najde někdo ochotný, kdo to přepíše do počítače. Takže pište!

Píšete-li na počítači:

- Neformátujte! To znamená, žádné zvýrazňování nadpisů tučným nebo podtrženým písmem! Pokud možno žádná kurzíva!
- Před sázením jednotlivých příspěvků, se musí odstranit veškeré formátování, aby bylo možné jednoduše sázet příspěvky od různých autorů, z různých textových editorů. Takže pak musíme "vaše vylepšení" dodělávat ručně a při větším množství příspěvků to pak zabere dost času. Pokud tedy opravdu toužíte zvýraznit některé slovo či větu, dělejte to s rozmyslem a jen v opravdu nutných případech.
- Text čleňte pro lepší porozumění do odstavců.
- Název souboru (posíláte-li nám ho mailem) má být shodný s názvem příspěvku.

Každý dotaz rádi zodpovíme!

Norbert a Monika Volfovi

Kontakt na sbor

Dům J. A. Komenského (sbor ČCE)
Jana Blahoslava 419,
686 01 Uherské Hradiště
email: starsovstvo@bjbuh.cz
www: <http://www.bjbuh.cz>

Skupinka BB v pondělí od 18:30
hod.

Skupinka UH ve středu od 17:00
hod.

Kontakt na kazatele

Pavel Novosad
tel.: 602 196 696
email: kazatel@bjbuh.cz

Redakční rada

Pavel Novosad
Monika Volfová

Pravidelná shromáždění

Bohoslužby v neděli od 14:00 hod.
Modlitební setkání v pátek v 18:00
hod.

Vydáno

dne 10.9.2009 Sborem Bratrské jed-
noty baptistů v Uherském Hradišti

Texty obsažené v tomto časopisu
jsou chráněny autorským zákonem.
Je povoleno je šířit pouze s uvede-
ním zdroje a autora.

6.2 Technické poznámky

Vysázeno programem $\text{T}_{\text{E}}\text{X}$ pomocí maker $\text{L}_{\text{A}}\text{T}_{\text{E}}\text{X}2\text{e}$. Příspěvky byly upra-
veny editorem *ViMproved* a jako operační systém byl použit *GNU/Linux-
Debian Lenny*.

Norbert Volf